

Arrest

nr. 308 550 van 20 juni 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. D'HULSTER
Hospitaalstraat 3
8400 OOSTENDE

tegen:

de stad Oostende, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 april 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Oostende van 9 maart 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gelet op de beschikking van 22 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA .

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. D'HULSTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. FIERS, die loco advocaat S. LOGIE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, van Tsjetsjeense origine, bevindt zich sedert 2011 in België.

1.2. Op 17 april 2013 dient verzoeker een aanvraag in tot gezinshereniging, in functie van zijn Belgisch minderjarig kind, A.H., geboren op 4 april 2013.

1.3. Op 30 oktober 2013 verkreeg verzoeker een F-kaart.

1.4. Op 11 april 2016 werd verzoeker ambtshalve geschrapt uit de bevolkingsregisters.

1.5. Op 23 december 2016 werd verzoeker door de correctionele rechtbank van Brugge bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar en een geldboete van 400 euro (maal opdecimen) wegens deelname aan enige activiteit van een terroristische groep. Bij arrest van het hof van beroep van Gent van 13

december 2017 werd het beroep tegen het verstekvonnis onontvankelijk verklaard omdat het laattijdig werd ingediend.

1.6. Op 10 maart 2017 werd verzoeker aangehouden en opgesloten in de gevangenis van Lantin.

1.7. Op 13 maart 2017 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Tegen deze beslissing werd geen beroep ingediend.

1.8. Op 19 september 2017 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

1.9. Op 3 oktober 2017 stelde de Veiligheid van de Staat een nota op betreffende verzoeker.

1.10. Op 26 februari 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermings-status. In deze beslissing werd een niet-terugleidingsclausule (NTC) naar de Russische Federatie opgenomen. Op 29 april 2020 liet de commissaris-generaal aan de gemachtigde van de staatssecretaris weten dat deze NTC blijft gehandhaafd.

1.11. Op 23 april 2020 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Belgische onderdaan, dit opnieuw in functie van zijn minderjarig kind, H.A.

1.12. Op 17 juni 2020 velde de strafuitvoeringsrechtbank een vonnis betreffende verzoeker.

1.13. Op 3 juli 2020 stelde het Orgaan voor de Coördinatie en Analyse van de Dreiging een dreigings-evaluatie op voor verzoeker.

1.14. Op 23 juli 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Het hiertegen door verzoeker ingediende annulatieberoep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest van 14 januari 2021 met nummer 247 502.

1.15. Verzoeker dient op 3 december 2020 een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Belgische onderdaan, dit opnieuw in functie van zijn minderjarig kind, H.A.

1.16. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 19 mei 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Het hiertegen door verzoeker ingediende annulatieberoep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest van 18 november 2021 met nummer 263 842. Het tegen dit arrest ingestelde cassatieberoep leidde tot het arrest van de Raad van State van 21 september 2023 met nr. 257.389 waarin de afstand van geding werd vastgesteld.

1.17. Op 7 december 2021 dient verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Belgische onderdaan, dit opnieuw in functie van zijn minderjarig kind, H.A.

1.18. De gemachtigde van de burgemeester neemt op 9 maart 2022 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel (...) 52, §3(...) gelezen in combinatie met artikel 58(...) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van voor een verklaring van inschrijving, die op 07-12-2021 werd ingediend door:

Naam : [A.]

Voornaam : [A.]

Nationaliteit : Russische Federatie

Geboortedatum : [...]1989

Geboorteplaats : Gudermes (Unie d. Socialist. Sovjetrep.)

(...)

Om de volgende reden geweigerd

(...)

X De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de unie; geldig paspoort ontbreekt. [...]

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft een synthesesmemorie ingediend. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker op:

“• Schending van art. 40ter j. 41 van de Vreemdelingenwet (hierna ook: Vw.)

• SCHENDING VAN ART. 52 J. 47 VAN HET KONINKLIJK BESLUIT BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED. HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN VAN 8 OKTOBER 1981 (Vreemdelingenbesluit« hierna ook: Vb.)

• Schending van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurs-handelingen;

• Schending van artikel 8 EVRM j. artikel 3 IVRK j. artikel. 24.2. van het Handvest van de Grondrechten van de Europese UNIE

• SCHENDING VAN HET PROPORTIONALITEITSBEGINSEL EN MISKENNING VAN DE BEWIJS-KRACHT DER STUKKEN.”

Hij betoogt als volgt:

“Gezien in een synthesesmemorie de middelen nog eens op een rij kunnen worden gezet, doch het eveneens volstaat wanneer geantwoord kan worden op enkele van de aangevoerde argumenten van de verwerende partij (GwHof, 12 juli 2012), zal de verzoekende partij hieronder onder het onderdeel van de middelen een overzicht van het desbetreffende middel geven en aldus enkele van de aangevoerde argumenten van de verwerende partij eveneens beantwoorden.

Overzicht van het eerste middel - eerste onderdeel

3.1.1. De aanvraag van verzoeker betreft de aanvraag tot gezinshereniging met een Belgisch minder-jarig kind bij de gemeente waarbij een bewijs van identiteit en verwantschapsband werd voorgelegd.

Voor verzoeker werden zo onder meer officiële identiteitsdocumenten en verwantschapsbewijzen voorgelegd.

De uitwerking van de bevoegdheden in het kader van de indiening van een aanvraag tot gezins-hereniging wat betreft het aspect van de gemeentelijke overheden werd vastgelegd in een uitvoerings-besluit, namelijk in het art. 52 van het Vreemdelingenbesluit.

Daarbij komt de uitwerking er in feite op neer dat de gemeente de aanvraag in ontvangst neemt en doorstuurt naar de gemachtigde.

Het standpunt van de gemeente is dat zij dit dus kan weigeren omdat er een verplichting op verzoeker zou liggen om aan de gemeente een “geldig paspoort” voor te leggen.

*Het feit dat de gemeente van mening is dat verzoeker haar verplicht een “geldig paspoort” moest voorleggen is het enkel en enig motief in de bestreden beslissing:
“geldig paspoort ontbreekt” (stuk 1).*

In het kader van art. 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet kan de Raad zich niet in de plaats stellen van het bestuur om bijvoorbeeld zelf nog tot een ander motief omtrent de situatie te komen en die in de plaats te stellen.

Er kan bijvoorbeeld niet nagegaan worden of er andere gronden zouden bestaan dan het opgegeven motief in de bestreden beslissing zelf, dewelke eventueel een onwettigheid van een beslissing op basis van het daarin medegedeelde motief inzake het feit dat een geldig paspoort zou moeten voorgelegd worden volgens deze bestreden beslissing in deze fase, alsnog zou kunnen herstellen.

In zulks geval zou men zich immers in de plaats stellen van het bestuur en een motief uitwerken in de plaats van dit bestuur.

Er kan met andere woorden enkel nagegaan worden of het bestuur op wettige wijze tot het oordeel kon komen dat er een verplichting zou heersen om een geldig paspoort aan de gemeentelijke instantie voor te

leggen én/of men op wettige wijze kon beslissen dat bij gebrek aan het voldoen aan de vermeende verplichting een geldig paspoort aan de gemeente voor te leggen, op louter deze door het bestuur ingeroepen grond zonder meer zomaar tot de bestreden weigeringsbeslissing kon gekomen zijn.

Er kan dus enkel gekeken worden naar het motief: "geldig paspoort ontbreekt".

Het wettigheidstoezicht richt zich op de door het bestuur ingeroepen en toegepaste argument, met name de vereiste en verplichting die de gemeente stelt aan een aanvrager tot gezinshereniging met een Belgisch minderjarig kind om in de fase voor de gemeente een geldig paspoort voor te leggen (als conditio sine qua non om de aanvraag over te maken aan de gemachtigde en dit als automatisch motief zonder meer).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste juridische en feitelijke gronden, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het redelijkheidsbeginsel houdt voorts in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar af moet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan. (RvS Nr. 26.600, 3 juni 1986; RvS Nr. 40.179, 27 augustus 1982; RvS Nr. 35.443, 10 juli 1990).

De bestreden beslissing gaat dus zonder meer van het loutere oordeel uit dat verzoeker verplicht zou zijn een geldig paspoort over te maken aan de gemeente, waarbij bij gebreke aan het overleggen van een geldig paspoort de gemeente automatisch op grond van enkel en alleen maar dit motief een bijlage 20 zou mogen nemen.

De verzoekende partij haalde in het aanvankelijk verzoekschrift aan dat er geen enkele rechtsgrond bestaat waarop de gemeente zich zou kunnen steunen om te eisen aan verzoeker dat hij een "geldig paspoort" (wat daaronder ook mag begrepen worden) moet voorleggen aan de gemeente.

De betreffende bepalingen in het art 52 Vb. zijn als volgt:

"§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41 tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. "

Uit de 1° volgt dat dit aldus over de stukken gaat inzake de identiteit. Er wordt hierbij verwezen naar artikel 41, tweede lid, van de wet. Gezien er in de laatste gecoördineerde versie van de wet evenwel geen tweede lid in artikel 41 aanwezig is, dient gekeken te worden naar de versie van toepassing ten tijde van de laatste wijziging van het uitvoeringsbesluit op 21 september 2011.

Gezien het uitvoeringsbesluit laatst gewijzigd is op 21 september 2011, zegt het artikel 41, tweede lid van de Vreemdelingenwet zoals van toepassing voor wat betreft de indiening bij de gemeente van een aanvraag:

"(...) een identiteitskaart of van een geldig nationaal paspoort of indien hij op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet. (...) dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. "

De uitvoering van het zo van toepassing zijnde artikel 41 van de wet wordt verder geregeld in art. 47 van het besluit, dat eveneens luidt:

"1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene. "

Er is hierin dan ook nergens een grond voorzien die aan de gemeente toelaat om een gezinshereniging louter en alleen maar te weigeren omdat een aanvrager aan de gemeente d'office, automatisch en zonder meer een geldig paspoort zou moeten voorleggen. Nochtans is de beslissing wel zo gemotiveerd:

"geldig paspoort ontbreekt" (stuk 1).

Dergelijke motivering kent geen wettelijke basis en miskent dan hierdoor ook reeds op zich art 2 en 3 van wet van 29 juli 1991

Daarenboven blijkt uit deze motivering geen enkele andere motivering waarom er sprake zou zijn van een verplichting tot overleggen van een geldig paspoort en waarom, of, hoe, op welke manier er verder zou geargumenteed worden waarom enkel en alleen maar deze grond zou volstaan om tot de conclusie te komen dat het ontbreken van de voorlegging van een geldig paspoort zou volstaan.

Overigens, dient opgemerkt te worden dat het ook zo is dat alle authentieke stukken/documenten werden voorgelegd aan de gemeente zodat ook nergens uit de motivering blijkt of, hoe en op welke manier hiermee dan rekening werd gehouden. De bestreden beslissing miskent de bewijskracht der stukken. Ook waar de gemeente zou willen verwijzen naar het gegeven dat de aanvrager beweerdelijk (quod non) niet alles zou hebben overgemaakt waaruit door de gemachtigde kan worden vastgesteld dat hij verder na het toepassingsgebied van de verschillende categorieën gezinsherenigers zich in de voorwaarden bevindt om het recht op verblijf van meer dan drie maanden, luidt ook hier de enkele motivering dat de gemeente stelt dat dit dan zou komen omwille van het feit dat een "geldig paspoort" zou ontbreken.

Art. 40ter, §2, 2° Vw. bepaalt vooreerst in zijn §2 enkel het toepassingsgebied van wie het recht op gezinshereniging opent en verder op in het artikel en het hoofdstuk enkel de eventuele bijkomende nationale voorwaarden of weigeringsgronden van een verblijf, hetgeen evenwel de gemachtigde toetst en niet verweerster:

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg (...) De familieleden bedoeld in het eerste lid. 1°. moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen (etc.) (...) "

Zoals hierboven gesteld is het beweerdelijk ontbreken van een geldig paspoort de loutere motivering waarop de bestreden beslissing stoelt en is het deze motivering die aan het wettigheidstoezicht onderworpen is.

Echter, in het geval de gemeente dus wat betreft de identiteit in feite zich dient te beroepen op art. 52, §2, 1° van het Vb., kan in het andere geval de gemeente hier ook niet van onderuit komen door art. 52, §2, 2° van het Vb (hetwelk in feite in de ratio legis verwijst naar de stukken nodig om de voorwaarden te kunnen vaststellen na afbakening toepassingsgebied in bepaalde gevallen zoals mutualiteit, inkomsten, huisvesting, etc, zie boven), nu noch de artikelen art. 40bis, §2 en §4, noch het artikel 40ter Vw. overigens instellen dat het een "geldig paspoort" zou zijn die zou moeten voorgelegd worden als automatische conditio sine quo non het dan vervolgens de gemeente zou toekomen om te weigeren op grond dat een paspoort ontbreekt hetwelk zij hoe dan ook wenst te zien voorgelegd vermits zij meent dat dit verplicht is.

Er wordt ook verder niet gemotiveerd waarom de voorgelegde stukken niet volstaan naast het gegeven dat er geen verplichting heerst om aan de gemeente een geldig paspoort te moeten voorleggen en zij dit enkele motief dan ook niet kan invoeren als voldoende om een weigeringsbeslissing te nemen en het dossier niet over te zenden naar de gemachtigde.

Verweerster voegt voorwaarden toe en stelt zich in de plaats, zij overschrijdt ook haar bevoegdheid door dit te doen.

Deze laatste hierboven vermelde artikelen spreken trouwens zelfs geenszins van een paspoort. Deze artikelen nemen het woord "paspoort" zelfs en immers niet eens in de mond:

Verzoeker betoogt onder meer dat voormelde wetsbepaling niet de neerlegging van een paspoort vereist (...) Een identiteitsdocument is een ruimer begrip dan een paspoort (...) uit de summiere feitelijke motivering van de bestreden beslissing - die is beperkt tot twee woorden, "geldig paspoort" (sic) - niet kan worden afgeleid (...). "

Tot slot werd onder het eerste middel in een eerste onderdeel aangehaald:

"Overigens, het weigeren op enkele grond van een verplichting (die er overigens niet blijkt te zijn voor de gemeente) tot het neerleggen van een geldig paspoort bij de gemeente wanneer er verschillende officiële identiteitsbewijzen betreffende verzoeker overigens voorhanden zijn en het bovendien over een verzoeker gaat die een niet- terugleidingsclausule heeft (waardoor deze geenszins mag blootgesteld worden rechtstreeks noch onrechtstreeks aan het land van herkomst) zou los van het bovenstaand vraagstuk, in feite geheel disproportioneel zijn en strijdig met art. 8 EVRMj. art. 3 IVRK.

Te meer nu tevens het vertrouwensbeginsel in het geding is vermits wel degelijk aan verzoeker door de overheidsinstanties destijds is ter kennis gegeven dat men, in zijn geval, geen andere documenten meer ging vragen (zie daartoe het stuk 3). Ook dit vertrouwensbeginsel in combinatie met het redelijkheidsbeginsel is wel degelijk geschonden.

Wat betreft ook het redelijkheidsbeginsel is dit in deze het geval nu de bestreden beslissing enkel en alleen maar gemotiveerd blijkt op louter formele grond (dewelke dan ook nog niet eens bestaande is, met name gezien er aan de gemeente geen bevoegdheid toekomt om te weigeren op enkele grond van het feit dat er een verplichting zou heersen voor verzoeker om aan de gemeente zonder meer een geldig paspoort te moeten voorleggen, zoals gesteld is dit de enige grond en het enige motief in de bestreden beslissing "geldig paspoort ontbreekt" "

Standpunt van de verwerende partij

3.1.3. De verwerende partij stelt in haar nota niet ter discussie dat de bestreden beslissing zelf als enig motief opgaf dat de gemeente van mening is dat aan verzoeker de verplichting heerst om een "geldig paspoort" over te maken aan de gemeente.

De verwerende partij stelt echter dat art. 40ter, §2 Vw. instelt dat het om de vader of de moeder moet gaan van een minderjarige Belg die de identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument.

Dat deze wettelijke bepaling aan de gemeente zou opleggen om aan de aanvrager bij de aanvraag alvorens te kunnen doorsturen een geldig identiteitsdocument voor te leggen en dat verzoekende partij nu éénmaal geen geldig identiteitsdocument heeft voorgelegd.

Verwerende partij stelt dat het klopt dat ook art. 40ter, §2 Vw. geen verplichting instelt tot een paspoort en een identiteitsdocument ruimer kan gezien worden, doch in het arrest 229.757 van 3 december 2019 van Uw Raad er wel sprake was van meerdere voorgelegde documenten waardoor de identiteit van de verzoekende partij in ratio van de wet wél kon worden vastgesteld.

Bijkomend zou de verwerende partij niet gehouden zijn door een stuk van een ander bestuur, dit stuk zou ook geen officieel document zijn volgens de verwerende partij.

Replik hierop van de verzoekende partij

3.1.4. Verzoekende partij is van mening dat het duidelijk is dat de verwerende partij in de bestreden beslissing zelf het standpunt is toegedaan dat een "geldig paspoort" moest worden voorgelegd als verplichte voorwaarde in de fase voor de gemeente.

Verzoekende partij merkt op dat dit andermaal wordt bevestigd in de nota met opmerkingen en dit blijkt ook uit de voorgaanden bij de aanvraag.

De gemeente eiste verplicht een "geldig paspoort" (cfr. ook bijlage 19) en heeft ook geweigerd op dit motief.

Dit terwijl de gemeentelijke overheden zich geenszins kunnen beroepen op enige grond om de overlegging van een "geldig paspoort" (wat hieronder ook mag begrepen worden) te eisen voor wat betreft het indienen en doorsturen van de aanvraag.

Er kan naar het bovenstaand randnummer 3.1.1. verwezen worden wat betreft art. 52 van het Vb. j. art. 41 Vw. (zoals ten tijde van voor de laatste wijziging van het uitvoeringsbesluit) j. art. 47 Vb. voor wat betreft de gemeentelijke fase.

De motieven dienen te blijken uit de bestreden beslissing zelf en kunnen naderhand niet aangepast worden in een nota met opmerkingen in een poging om gebreken in de motivering recht te zetten.

Het is enkel en alleen de motivering in de bestreden beslissing zelf die aan het wettigheidstoezicht onderworpen is.

Waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen aan de ene kant dus niet betwist dat zij een "geldig paspoort" (wat dat ook mag betekenen) vereiste en op grond daarvan weigerde, stelt zich echter in haar nota met opmerkingen dat het voorgelegde officiële identiteitsstuk bij de aanvraag geen identiteitsstuk zou zijn in de zin van art. 40ter, §2 (zonder overigens te motiveren waarom en op wat zij zich allemaal steunt om tot die bevinding te komen) en de gemeente dus vermocht te weigeren omdat het voorgelegde stuk niet lijkt te voldoen aan wat van art. 40ter, §2 wordt verwacht.

Dergelijke motieven blijken echter geenszins uit de bestreden beslissing zelf (noch uit de voorgaanden), waar de verwerende partij insisterde op een paspoort en ook weigerde omdat dit paspoort zou ontbreken.

Er is geen enkele motivering zichtbaar in de bestreden beslissing waaruit zou moeten blijken dat de weigeringsgrond het feit betrof dat de gemeente van mening was dat uit de voorgelegde documenten zou moeten hebben gevolgd dat niet voldaan was aan de voorlegging van stukken waaruit kon afgeleid worden dat men in aanmerking komt om onder het toepassingsgebied te vallen van de wet.

Mocht dit wel zo zijn geweest, had dit er uiteraard gestaan...

Ten ander en op de koop toe, wordt zelfs niet in de nota met opmerkingen gemotiveerd op wat men zich allemaal steunt om dan tot deze bevinding te komen.

Dergelijke motieven ontbreken uiteraard omdat dit ook niet het opgegeven motief is in de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing weigerde de aanvraag immers omdat men ervan uitgaat dat het voorleggen van een "geldig paspoort" (wat de gemeente daar ook onder mag begrijpen) verplicht is, quod non (voor zover reeds gemotiveerd zou zijn wat de gemeente met geldig paspoort gezien officiële stukken nu juist wil).

Integendeel, er staat duidelijk dat men weigert omdat men de mening is toegedaan dat hoe dan ook "een geldig paspoort" moeten worden voorgelegd.

Dergelijk gebrek in een bestreden beslissing kan niet worden rechtgezet door een nota met opmerkingen waar men een poging doet om alsnog een ander motief te gaan ontwikkelen.

Indien de gemeente daadwerkelijk zou weigeren omdat zij de mening zou toegedaan zijn dat er in deze geen afdoende identiteitsdocument voorhanden zou zijn en hierdoor aan de gemachtigde manifest niet kan blijken of men onder de voorwaarden van de wet valt, dan diende dit daar enerzijds zo te staan, anderzijds diende gemotiveerd te worden of diende het toch te blijken wat, of, hoe, waarom en omwille van welke reden een officieel stuk dan niet zou volstaan. Dit is allemaal niet het geval.

Omdat uiteraard de werkelijkheid is dat de gemeente steeds oplegde dat de voorlegging van wat zij benoemt een "geldig paspoort" vereist en verplicht is.

Men kan niet zomaar in een nota met opmerkingen een ander motief ontwikkelen of stellen dat men toch zou bedoeld hebben op iets anders dan de wel degelijk voortdurende eis om wat verwerende partij benoemt als een "geldig paspoort" voor te leggen.

"De Raad kan voorts ook geen rekening houden met motieven die niet in de bestreden beslissing werden vermeld. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uit gegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen. Door "motieven" pas in een nota op te nemen, ontnemt de vererende partij terzake rechten naar behoren uit te oefenen (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt 59).

Daarnaast is en blijft het zo dat de verwerende partij een eis en verplichting oplegt aan de verzoekende partij die er niet is en dat dit wel degelijk ook in de uiteindelijke bestreden beslissing zelf als louter en enig motief voor de weigering werd geformuleerd aan verzoeker.

Omwille reeds van dit gegeven, is het eerste middel wel degelijk gegrond spijts de andere motieven die de nota met opmerkingen poogt in te roepen en die in de bestreden beslissing evenwel zo niet blijken te staan of zijn te lezen staan en ook nergens uit de voorgaanden van bij aanvang van deze kwestieuze aanvraag blijken, integendeel nu duidelijk staat dat men een "geldig paspoort" moet hebben.

Daarnaast haalt de verwerende partij nog aan dat ook in de ratio van hetzelfde artikel waar zij eerder naar verwees, het haar niet bij machte zou zijn om op basis van het officieel voorgelegde stuk tot de identiteit van verzoeker te komen en dat zij niet gehouden is door eventuele toezeggingen die er zijn voorgevallen door een ander bestuur.

Daar waar ook dit een motief is die later wordt ontwikkeld, kan evenwel ten overvloede aangehaald worden dat ook hier in de nota zelf niet verder wordt gemotiveerd waarom het voorgelegde stuk dit in elk geval niet zou permitteren aan verzoekster.

Het betreft immers een officieel stuk hetgeen in de voorgaanden blijkt net al officieel en uitgebreid op de geldigheid te zijn gecontroleerd.

Verwerende partij is bekend met het gegeven, althans diende zij minstens bekend te zijn ermee zoals ook aangehaald in het aanvankelijk verzoekschrift, dat alhier een niet-terugleidingsclausule heerst en dat men een gezin vormt met de betrokken minderjarige.

De verwerende partij heeft immers het voorgelegde officiële stuk zelf wel degelijk al aanvaard in de voorgaanden. De briefwisseling die bestaande is volgt ook uit instructies vanwege het bestuur en de gemachtigde aan de lokale besturen.

Geen enkel persoon kan immers gehouden zijn tot het onmogelijke (vb. als men zich onder meer niet meer kan of mag wenden tot een bepaalde instantie), dit is een aanvaard principe in het rechtssysteem. Hetgeen hoe dan ook door de verwerende partij in rekening dient gebracht te worden.

Het gegeven dat eerder uitdrukkelijk werd ter kennis gegeven aan verzoeker dat een onmogelijkheid wordt aanvaard door een bestuur en daarna ook verwerende partij het voorhanden zijnde officiële stuk in haar eigen hoedanigheid ook reeds werd aanvaard maakt dat verzoeker zich daarop wel degelijk rechtmatig kon vertrouwen, met name dat men diens indiening niet zou weigeren door te vereisen dat er naast een bestaand officieel stuk nog een ander "paspoort" moet worden voorgelegd.

De bemerking dat verzoeker dus niet diligent zou geweest zijn door een officieel (en zo ook onderzocht) stuk voor te leggen (en maar nog had moeten aanvullen met andere zaken) in weerwil van ook de eerdere toezeggingen, kan niet worden gevolgd.

De verwerende partij bleef trouwens enkel en alleen maar een "geldig paspoort" eisen en hanteerde deze vermeende verplichting ook als enig weigeringsmotief, dit ten onrechte.

De verzoekende partij verzoekt dan ook het eerste middel zoals ook uiteengezet in het aanvankelijk verzoekschrift gegrond te verklaren.

Uiteenzetting van het eerste middel - samenvatting tweede onderdeel

3.1.4. Verzoeker motiveerde dat ook op verweerster wel degelijk steeds een positieve verplichting heerst vanaf art. 8 EVRM j. art. 3 IVRK in het geding zijn, wat ten deze zo is en wat ook nimmer ontkend is geweest, hoe dan ook tevens een motivering uit te werken waaruit de belangenafweging blijkt.

Het louter en alleen weigeren van een gezinshereniging op grond van een vermeende verplichting tot een bepaalde nog bijkomende (interne) documentaire zoals hier, nog los van bovenstaande discussie, gaat in alle redelijkheid de doelstellingen voorbij en is dan ook geheel disproportioneel.

Ten ander ontslaat louter dergelijk motief niet van de verplichting dat dient gemotiveerd te worden in het licht van de hogere rechtsnormen die hier wel degelijk van toepassing zijn nu het in dit dossier hoe dan ook vaststaand is dat verzoeker de vader is van een Belgisch kind waarmee ook wordt samengeleefd. Dergelijke motivering ontbreekt echter zelfs compleet. De bestreden beslissing is dan ook niet in alle redelijkheid en zorgvuldigheid genomen en schendt op die manier de hogere rechtsnormen van art. 8 EVRM en art. 3 IVRK. Dienaangaande dient vastgesteld dat artikel 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen.

Artikel 22bis van de Belgische Grondwet en artikel 3 IVRK schrijven evenzoveel voor dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt:

"Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by "public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies". The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children." (cfr. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/5, par. 12.)

Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden (*quod al zeker in casu*), vallen onder de werkingssfeer van artikel 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag en dus bij uitbreiding onder artikel 24 van het Handvest (RvV nr. 123.160 van 28 april 2014).

"Evenwel, waar kinderen betrokken zijn, moeten deze elementen van migratie- controle worden afgewogen tegen het belang van het kind. Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Hoewel het belang van het kind OP zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nunez v. Noorwegen*, par. 78; EHRM 30 juli 2013, nr. 33169/10, *Polidario v. Zwitserland*; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, *Berisha v. Zwitserland*, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neu Unger en Shuruk v. Zwitserland*, par. 135-136; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, *M.P.EV. v. Zwitserland*; EHRM 24 juli 2014, nr. 32504/11, *Kaplan e.a. v. Noorwegen*; EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 109)" (RvV nr. 148.742 van 29 juni 2015)

Het staat in feite niet ter betwisting dat in huidig geval ook art. 8 EVRM een belangenafweging voorziet waarbij het belang van het kind speelt. In weerwil van bovenstaande, stelt art. 8 EVRM dit belang van het kind als een doorslaggevende factor in die in aanmerking dient te worden genomen, ook dus bij deze soort bestreden beslissing, *quod* dus evenwel non.

Of de bestreden beslissing nu betrekking heeft op een situatie van weigering van voortgezet verblijf of betrekking heeft op een eerste vraag om toelating tot verblijf en of de toetsing dan dient te gebeuren aan het eerste lid dan wel tweede lid van artikel 8 EVRM blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat het onderscheid tussen deze twee situaties niet steeds even relevant is. In beide gevallen zijn de toepasselijke beginselen immers dezelfde en dient dezelfde kernvraag te worden beantwoord, nl. heeft betrokken instantie binnen haar beleidsmarge een billijke afweging gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang én blijken deze/blijkt deze belangenafweging afdoende uit de bestreden beslissing zelf (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nunez v. Noorwegen*, par. 68-69.).

In de bestreden beslissing wordt daaraan volledig voorbijgegaan. De bestreden beslissing is louter en alleen gemotiveerd als volgt: "geldig paspoort ontbreekt". Daaruit kan geenszins blijken of, hoe en op welke manier er 1/daartoe eigenlijk een wettelijke basis voorhanden is die een paspoort verplicht 2/ daarmee eigenlijk wel een legitiem doel wordt nagestreefd waarbij één of andere beweerdelijke grondslag überhaupt nodig zou zijn 3/ de inmenging die de bestreden beslissing hoe dan uitmaakt in het privé-en familieleven in verhouding zou staan en uit welke concrete afwegingen dit dan zou moeten blijken (RvS 28 oktober 2008, nr. 187.420).

Dit terwijl het inzake het dossier een reeds gekend gegeven is dat de aanvrager vader is van Belgische minderjarige kinderen met wie wordt samengewoond en van wie hij kostwinner is waarbij de authentieke stukken zelfs aan onderzoek onderworpen geweest zijn gelet bepaalde specifieke gevoeligheden in deze en men ook op de hoogte is dat de aanvrager een niet- terugleidingsclausule heeft inzake de autoriteiten van herkomst, men is tot slot eveneens op de hoogte dan ook van de toezeggingen van het eigen bestuur in deze materie (stuk 3).

Standpunt van de verwerende partij en repliek hierop

3.1.5. In de nota met opmerkingen kan geen standpunt teruggevonden worden over dit tweede onderdeel noch aangaande het gegeven dat geen belangenafweging werd doorgevoerd en dat uit de bestreden beslissing ook niet kan blijken of 1/daartoe eigenlijk een wettelijke basis voorhanden is die een paspoort verplicht 2/ daarmee eigenlijk wel een legitiem doel wordt nagestreefd waarbij één of andere beweerdelijke grondslag überhaupt nodig zou zijn 3/ de inmenging die de bestreden beslissing hoe dan uitmaakt in het

privé-en familielevens in verhouding zou staan en uit welke concrete afwegingen dit dan zou moeten blijken (RvS 28 oktober 2008, nr. 187.420).

Daarmee rekening houdende kan ook geen standpunt teruggevonden worden inzake het gegeven dat opgeworpen werd dat de beslissing van de verwerende partij disproportioneel is.

Hierop gelet, kan dan ook geen verdere repliek daarop gegeven worden en kan integraal verwezen worden naar de uiteenzetting in het betreffende randnummer hierboven en zoals in het aanvankelijk verzoekschrift werd uiteengezet”.

3.2. In een tweede middel werpt verzoeker op:

** Schending van art. 40ter j. 41 van de Vreemdelingenwet (hierna VW):*

• Schending van art. 52 j. 47 van het Vreemdelingenbesluit (hierna: vb.):

• Schending van art. 41 j. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie;

• Schending het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM);

• Schending van het artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese 1 Unie (hierna: VWEU);

• Schending van art. 159 van de Grondwet;

• Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het REDELIJKHEIDSBEGINSEL, HET VERTROUWENSBEGINSEL EN MISKENNING VAN DE BEWIJSKRACHT VAN STUKKEN.”

Hij betoogt als volgt:

Overzicht van het tweede middel - samenvatting van het onderdeel

3.2.1. Naast hetgeen in eerste middel werd ingeroepen, is verzoeker de zienswijze toegedaan dat het Unierecht zich hoe dan ook, en in gelijk wel geval, verzet tegen een toepassing van een nationale praktijk waarbij een bestreden beslissing op loutere grond van een nationale bepaling vermag te oordelen dat verweerster op geldige wijze een gezinshereniging met een Belgisch minderjarige kind in de weg kan staan zonder daartoe zelf en eerst over te gaan tot een beoordeling in dit motief van eerst en vooral een relatie van afhankelijkheid.

Zonder schending van de motiveringsplicht i. de in het tweede middel ingeroepen nationale bepalingen i. art. 8 EVRM i. 20 VWEU kon de bestreden beslissing er dan ook niet toe komen in het licht van de gekende gegevens en eerdere voorgaanden dat het daarin opgenomen motief “geldig paspoort ontbreekt ” hoe dan ook in overeenstemming zou kunnen zijn met het art. 8 EVRM j. 20 VWEU zo begrepen dat het aan verweerster de mogelijkheid zou bieden om louter en alleen op basis van “geldig paspoort ontbreekt” (waarbij identitaire en documentaire authenticiteit, officiële stukken evenwel wel degelijk voorhanden zijn), een aanvraag gezinshereniging met een Belgisch minderjarig kind in de weg te staan daar waar de individuele omstandigheden bekend zijn doch nergens blijkt dat daaromtrent werd gemotiveerd of onderzocht, dienaangaande dat dus het enkele motief “geldig paspoort ontbreekt” in het licht van bovenstaande zou volstaan om de bestreden beslissing op zichzelf te schragen.

Nergens blijkt uit de bestreden beslissing dat bij de beoordeling van het door verweerster ingeroepen motief (enig motief dat werd ingeroepen en beoordeeld dient te worden) uitspraak werd gedaan over enige belangenafweging of afhankelijkheidstoets die wel degelijk hoe dan ook dient te gebeuren.

Dit terwijl uit de overwegingen B.59.5 tot en met B.59.7 van het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 121/2013 blijkt dat het unierecht ook van toepassing is op gezinshereniging met een statische Belg nu weigeringen er immers de facto toe kunnen leiden dat de betrokken Belg het genot wordt ontzegd van de voornaamste aan zijn status van unieburger ontleende rechten.

Om de enkele reden dat in het arrest van het Grondwettelijk Hof geoordeeld werd dat uit art. 40ter Vw. bleek dat beide ouders van minderjarige Belgen toegelaten kunnen worden zonder dat zij aan bijkomende voorwaarden worden onderworpen overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie (arrest Zambrano) en zo rekening wordt gehouden met de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders, alsook het feit dat alle feitelijke omstandigheden dienen te worden onderzocht waarbij desnoods een loutere interne bepaling zo voorkomend buiten toepassing dient te worden gelaten werd in die omstandigheden geoordeeld dat er zich op dergelijke wijze geen schending voordoet van het gelijkheidsbeginsel. In het andere geval, zou zich dus wel dergelijke schending voordoen.

Dit zulks laatste geval zich alhier evenwel voordoet met de huidige bestreden beslissing.

Dit vermits de in het tweede middel ingeroepen bepalingen zich net verzetten tegen dergelijke nationale praktijken waarbij ook in het geval van een aanvraag ten aanzien van een statische (minderjarige) onderdaan er afgewezen wordt omdat niet voldaan zou zijn aan een loutere (formele) grond in de interne bepalingen zonder dat de nationale instanties daartoe ten aanzien van deze ingeroepen bepaling eerst vanuit zichzelf concreet alle actuele en relevante omstandigheden beoordelen teneinde vast te stellen of er een aftienkelijksverhouding tussen de betrokken personen bestaat.

In deze gaat het wel degelijk over de kwestie van het afwijzen van een aanvraag gezinshereniging met een minderjarig kind waarvan men weet dat het over de vader gaat die ermee samenwoont op basis van het loutere interne gegeven dat er beweerdelijk een nationale grond zou bestaan met een verplichting om een

geldig paspoort (wat daaronder ook mag worden begrepen bij gebrek aan verdere uiteenzetting hierover en gelet de wel degelijk ook voorgelegde als bekende authentieke (identiteits)stukken) voor te leggen.

In dit dossier zijn er dus trouwens officiële identiteitsdocumenten voorhanden dewelke zelfs op de koop toe grondig onderzocht en wel degelijk geldig bevonden werden. Het is gekend dat de aanvrager ten aanzien van diens autoriteiten in het land van herkomst een niet- terugleidingsclausule heeft wat inhoudt dat er dus een risico aanvaard werd en men bovenop de stukken ook gewoonweg geen andere, bijkomende, ging vragen (los van de discussie dat daar ook geen grond toe bestaat) (stuk 3).

Zowel het Verdrags- als het Unierecht die van toepassing zijn in deze verzetten zich echter tegen praktijken die zouden inhouden en/of toelaten dat een nationale autoriteit gezinshereniging van de hand zou wijzen op louter en alleen maar interne formaliteiten zonder daartoe op zijn minst in het licht van het Unierecht de afhankelijkheidsrelaties na te gaan, te onderzoeken, te beoordelen en te motiveren.

3.2.2. Dit volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie waar niet enkel in het arrest Zambrano maar verder ook het arrest k.a. van 8 mei 2018 (C-82/16) gesteld werd dat ook ten aanzien van een statische unieburger het art. 20 VWEU zich verzet tegen een nationale praktijk waarbij een aanvraag van de hand wordt gewezen op een loutere grondslag zonder dat is onderzocht of er een afhankelijkheidsverhouding bestaat die de facto aanleiding kan geven tot het ontzeggen van het effectieve genot aan de betrokken unieburger van aan zijn status verbonden rechten bij het louter automatisch toepassen van de betrokken grondslag op zich.

Ten ander indien de betrokken statische Unieburger voorts een minderjarig kind, waarbij het bovenstaande in beginsel sowieso wordt aangenomen, dient de beoordeling die dus verplicht moet worden uitgevoerd in dat geval door de nationale autoriteiten rekening te houden met de leeftijd van het kind, zijn emotionele ontwikkeling, zijn lichamelijke ontwikkeling, de mate van affectieve relatie en het risico op onevenwicht...

Dat in de zaak RH voor het Europees Hof van Justitie (21 november 2019) dan ook andermaal werd benadrukt dat art. 20 VWEU zich tegen een dergelijke nationale praktijk verzet: "Artikel 20 VWEU moet aldus worden uit gelegd dat het zich verzet tegen een nationale praktijk volgens welke het verblijfsrecht van een onderdaan van een derde land familielid van een burger van de unie automatisch wordt geweigerd op de enkele grond dat deze laatste niet voldoet aan een door de nationale wetgeving vereiste voorwaarde (...) De bevoegde nationale autoriteiten moeten alle actuele en relevante omstandigheden concreet beoordelen (...) " In het arrest van de Raad van State dd. 3 april 2020 (nr. 247.370) werd tot slot geoordeeld dat art. 20 VWEU inderdaad van toepassing is op een aanvraag met een statische Unieburger en dat het artikel zich in elk geval verzet tegen een praktijk waar op een enkele grond wordt geoordeeld zonder onderzoek naar de afhankelijkheid wat betreft dat ingeroepen motief. Dat in het licht van dit artikel niet bleek dat het bestreden arrest geoordeeld had over het feit of dergelijk onderzoek in het voorliggend dossier vereist was alvorens een weigeringsmotief toe te passen en vervolgens of zulks onderzoek in voorkomend geval voldeed aan de vereisten van de verdragsbepaling. Dat hierdoor het unierecht in samenhang met de interne bepalingen geschonden waren.

Dat uit bovenstaand arrest van het Grondwettelijk Hof net volgt dat de interne bepalingen op gezinshereniging alleen maar en slechts verenigbaar zijn met het unierecht en het gelijkheidsbeginsel voor zover gelezen in samenhang met de overwegingen van het arrest en de vermelde bepalingen van het Europees Unierecht.

Dat ook dit zich dus verzet tegen al te formalistische en stringente opvattingen die niet te rijmen vallen met de doelstellingen van het art. 8 EVRM en het art. 20 VWEU.

Dat de overwegingen uit het bovenstaand arrest van het Grondwettelijk Hof nu éénmaal net instellen dat in elk geval, indien er al sprake zou zijn van enige nationale bepaling, deze niet op zulke wijze mag worden toegepast dat de facto aan een Belg het genot zou worden ontzegd van één van de voornaamste aan het Unierecht ontleende rechten waarbij geoordeeld werd dat uit de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie blijkt dat indien men daartoe toch wenst over te gaan er een beoordeling van de feitelijke omstandigheden van het concreet geval moet worden onderzocht door de betrokken staat zelf. Dat verder aangegeven wordt daarin wanneer een minderjarig kind betrokken is. welke omstandigheden allemaal ook minstens dienen te worden onderzocht (zie boven), dat alvast geen van dit alles blijkt en de bestreden beslissing dus compleet in strijd is met deze principes.

Dat op de koop toe in deze reeds toezeggingen van het bestuur werden gecommuniceerd en kenbaar gemaakt aan verzoeker, te meer nu de officiële identiteitsdocumenten in zijn hoofde authentieke stukken betreft die aan onderzoek reeds onderworpen werden, verzoeker een daadwerkelijk gezin vormt met zijn kinderen waar hij ook kostwinner is en het aan het bestuur nu éénmaal gekend is dat hij niet-terugleidingsclausule heeft en er bovenal voor wat de gemeente betreft in de eerste plaats het zo blijft dat er geen rechtsbasis voorhanden is waaruit zou blijken dat er een verplichting zou heersen een (geldig) paspoort (wat daar ook onder moge worden verstaan bij gebrek aan verdere motivatie) te vereisen.

Dat hoe dan ook de bestreden beslissing met als enig en louter motief: "geldig paspoort ontbreekt" in deze gewoonweg niet in overeenstemming valt te brengen met het Unierecht, de redelijkheid en de hogere rechtsnormen.

Standpunt van de verwerende partij

3.2.3. De verwerende partij stelt, na het bespreken van een aantal feitelijkheden in de aangehaalde arresten om aan te tonen dat deze niet zomaar overeenkomstig zouden mogen worden toegepast, dat zij geen rekening diende te houden met de afhankelijkheid tussen het jonge kind [H.A.] en verzoekende partij aangezien die afhankelijkheid in afdoende mate zou opgevangen worden door de moeder van het kind.

Ondergeschikt, meent de verwerende partij dat het wettigheidstoezicht van uw Raad uiteraard in twee richtingen werkt en verzoekende partij tal van argumenten zou hebben aangehaald waar uw Raad evenwel zelf geen belangenafweging mee mag doorvoeren.

Replik van de verzoekende partij hierop

3.2.4. De verwerende partij gaat er volgens de verzoekende partij aan voorbij dat het vraagstuk in kwestie net het gegeven is dat ondertussen meermaals werd geoordeeld dat de Hogere rechtsnormen zich in elk geval verzetten tegen een nationale praktijk zoals hier in kwestie waar op basis van een loutere interne formaliteiten gezinsherenigingen worden geweigerd zonder daartoe eerst ZELF de afhankelijkheid te onderzoeken.

In het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 121/2013 werd gesteld dat art. 40ter Vw. overigens enkel en alleen maar verenigbaar was met het Unierecht en de Hogere rechtsnormen indien zo geïnterpreteerd dat beide ouders van minderjarige Belgen toegelaten kunnen worden zonder dat zij aan bijkomende voorwaarden worden onderworpen overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie (arrest Zambrano) omdat enkel op zulke wijze rekening wordt gehouden met de bijzondere band van afhankelijkheid die bestaat tussen jonge kinderen en hun beide ouders hetgeen wordt aanvaard als bestaande, alsook het feit dat alle feitelijke omstandigheden dienen te worden onderzocht waarbij desnoods een loutere interne bepaling zo voorkomend buiten toepassing dient te worden gelaten werd in die omstandigheden geoordeeld dat er zich op dergelijke wijze geen schending voordoet van het gelijkheidsbeginsel.

Anders toegepast dan op zo'n wijze doet zich met andere woorden wel degelijk een schending voor.

In deze staat het buiten betwisting dat het over de vader van een Belgisch kind gaat waarmee een daadwerkelijk gezin wordt gevormd. Inhoudelijk is daarover geen enkele discussie dat men onder het toepassingsgebied valt en dat dit zo is. Het betreft hier louter het weigeren van een aanvraag omwille van doorgedreven formalisme (los van de grond of kern van de zaak), overigens ten onrechte zo aangehaald en opgelegd.

Uw Raad vermag dit uiteraard vast te stellen enerzijds, anderzijds vermag vastgesteld te worden dat een dergelijke nationale praktijk zoals in deze het geval indruist tegen het principe van onder meer het bovenstaand arrest van het Grondwettelijke Hof hetwelk overigens buiten beschouwing wordt gelaten door de verwerende partij.

De bestreden beslissing komt niet tegemoet aan hetgeen wordt verwacht overeenkomstig het tweede middel van de verzoekende partij.

De verwerende partij haalt aan dat zij evenwel niet moest motiveren omtrent de afhankelijkheid gezien er nog een moeder is en er daarmee een afdoende band van afhankelijkheid is.

Daar gelaten dat dit motief ook pas uitgewerkt wordt in de nota met opmerkingen en dus ontbreekt in de bestreden beslissing zelf, vormt dit ook geen correcte toepassing en is dit allerm minst relevant om te beargumenteren dat is overgegaan tot een beoordeling van de (afhankelijkheids)relatie tussen vader en kind. Het is duidelijk gekend dat men vader en kind is, dat men een gezin vormt op hetzelfde adres, en zulks wordt ook niet betwist zoals eerder al aangehaald.

Waar het arrest K.A. zelfs nog over de afhankelijkheidsband tussen twee volwassenen gaat, lijkt het Hof van Justitie zich vervolgens terdege bewust te zijn van de specifieke bescherming die minderjarigen behoeven in de zeer gevoelige context van een onder de bevoegdheid van de nationale immigratieautoriteiten vallend bestuursbesluit dat tot gevolg kan hebben dat de eenheid van het gezin wordt doorbroken. Volgens het Hof heeft namelijk de weigering om een verblijfsrecht toe te kennen aan een derdelander die de ouder is van een (statische) Unieburger in beginsel tot gevolg dat deze (statische) Unieburger geen andere keus kan hebben.

Conform hiermee heeft dan ook de Raad van State in een arrest van 3 april 2020 (nr. 247.370) (hetgeen wel degelijk over gezinshereniging gaat) inzake het principe geoordeeld dat dient overgegaan te worden tot een onderzoek en beoordeling en omdat dit niet bleek, werd tot cassatie overgegaan in het voorliggend geval. Het principe daarentegen is beaamt en onderschreven.

De rollen dienen dus in geen geval ook omgedraaid omdat dergelijke beoordeling nu éénmaal ontbreekt in de bestreden beslissing. Te meer nu verwerende partij overigens de gezinssituatie kent, minstens behoorde te kennen.

Wat betreft voorts dan de beoordeling die op de betrokken overheid ligt, volstaat de omstandigheid dat een andere ouder, echt in staat - en bereid - is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, op zich niet. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moeten immers, in het belang van het kind, alle omstandigheden van het geval in de beschouwing worden betrokken, waaronder de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie heeft met zowel de ene ouder als de andere ouder die een derdelander is, alsmede het risico dat het evenwicht van het kind zou worden verstoord {cfr. de aangehaalde rechtspraak van het Hof}.

Voorts vormt het feit dat de ouder die derdelander is, samenwoont met het minderjarige kind dat Unieburger is, volgens het Hof één van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding.

Er kan dus wel degelijk gesteld worden dat een principe heerst dat in elk geval er geen nationale praktijk mag bestaan die gezinshereniging in de weg staat ook voor statische onderdanen enkel en alleen maar automatisch zonder dergelijk onderzoek om loutere formele interne gronden.

Dat ook de inhoud van het arrest van het Grondwettelijk Hof zich daartegen verzet net als art. 8 EVRM. Dat omtrent dit laatste artikel en de toepassingsvoorwaarden ervan bij een weigeringsbeslissing zoals in deze, er niet echt een standpunt wordt ingenomen (zie boven onder het eerste middel).

Het van de hand wijzen van een gezinshereniging met een Belgisch minderjarig kind op loutere grond dat er sprake zou zijn van een verplichting om effectief een (geldig) paspoort voor te leggen aan de gemeente (zonder verdere motivatie hieromtrent) en dit automatisch zonder toetsing van de gekende feitelijke omstandigheden door een autoriteit zelf schendt in gevallen waarin de principes zoals in art. 8 EVRM j. art. 20 VWEU j. art. 159 Grondwet duidelijk in beginsel worden aangenomen, schendt deze artikelen.

Daar waar het ontbreken van ook maar enige beoordeling of motivatie in de bestreden beslissing zelf op deze vlakken niet kan rechtgezet worden door het motief in de nota. slaagt ook het motief in de nota er voorts evenmin in om in overeenstemming te kunnen zijn met de in het tweede middel aangehaalde artikelen.”

3.3. Gezien hun onderlinge samenhang, worden beide middelen samen behandeld.

3.4. De bestreden beslissing is duidelijk in feite en in rechte gemotiveerd. Verzoeker legt niet uit waarom de motivering hem niet toelaat zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De formele motiveringsplicht leidt er niet toe dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn, dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168). Gezien verzoeker (opnieuw) een kopie voorlegde van een paspoort van de Russische Federatie, dat geldig is van 6 augustus 2010 tot 6 augustus 2015, is het evident waarom dit geen geldig paspoort en dus geen geldig identiteitsdocument is. De vermelde geldigheidsduur – in casu 6 augustus 2010 tot en met 6 augustus 2015 – bakent de periode af waarbinnen het identiteitsstuk op geldige wijze kan worden aangewend. Iets wat vervallen is, is evident niet meer geldig (zo kan in Van Dale onder “vervallen” worden teruggevonden: “niet langer gelden”). De Raad ziet bijgevolg niet in waarom de gemeente nog meer uitleg moet verstrekken waarom het door verzoeker overgemaakte stuk niet wordt beschouwd als een geldig paspoort

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet, te meer daar verzoeker inhoudelijke kritiek levert op de motieven van de bestreden beslissing en de schending van de materiële motiveringsplicht opwerpt. Door inhoudelijke kritiek te uiten op de motieven kan hij worden geacht ze te kennen en te begrijpen.

3.5. Voor wat betreft de draagwijdte van de materiële motiveringsplicht en het geschonden geachte redelijkheidsbeginsel kan worden verwezen naar de theoretische uiteenzetting daarover in het verzoekschrift.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

3.6. Het blijkt niet dat verzoekers minderjarig Belgisch kind gebruikt heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer. Verzoeker houdt dit ook niet voor. Derhalve is artikel 40ter, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet van toepassing, dat luidt als volgt:

“[...] De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° [...];

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”

Dat verzoeker zich bewust is van de toepasselijkheid van deze bepaling blijkt uit het verzoekschrift waarin hij de schending ervan opwerpt.

3.7. Voormelde bepaling, ingevoerd bij de wet van 25 april 2007, werd vervangen bij de wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (BS 27 juni 2016, artikel 18). Voorheen (sinds de inwerkingtreding van de wet van 8 juli 2011) bepaalde artikel 40ter van de Vreemdelingenwet het volgende omtrent de ouders van minderjarige Belgen: *“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: – (...) – de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.”* Er moet dan ook worden vastgesteld dat de wetgever met de voormelde wet van 4 mei 2016 – die dateert van na het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 waarop verzoeker de aandacht vestigt – de documentaire voorwaarde voor de aanvraag van een ouder van een Belgisch minderjarig kind heeft aangescherpt. Sinds de inwerkingtreding van deze wet is het immers vereist dat de vader of moeder van een minderjarige Belg zijn of haar identiteit bewijst door middel van *“een geldig identiteitsdocument”*, terwijl het voorheen volstond om *“een identiteitsdocument”* over te leggen.

3.8. In casu oordeelde verweerder dat een *“geldig paspoort ontbreekt”*. Verzoeker legde zoals gezegd opnieuw, net als bij een eerdere aanvraag, een kopie voor van een paspoort van de Russische Federatie, dat geldig was van 6 augustus 2010 tot 6 augustus 2015 en aldus evident niet langer geldig is. Verzoeker betwist niet dat hij op het vlak van de voorwaarde van het *“geldig identiteitsdocument”* zoals bepaald in artikel 40ter, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet enkel een vervallen Russisch paspoort heeft overgemaakt. Verderop in het verzoekschrift kan weliswaar worden gelezen dat *“er verschillende officiële identiteitsbewijzen betreffende verzoeker overigens voorhanden zijn”*, maar verzoeker licht dit niet nader toe, noch voegt hij ter ondersteuning daarvan stukken toe aan zijn verzoekschrift. De Raad ziet dan ook niet in waarom de bestreden beslissing *“de bewijskracht der stukken”* zou miskennen. Evenmin ziet hij in hoe een verwijzing naar een arrest van de Raad dat betrekking heeft op een situatie waarin meerdere identiteitsstukken werden overgemaakt, dienstig kan worden ingeroepen in huidige zaak.

3.9. Verzoeker kan de bestreden beslissing niet iets anders laten zeggen dan wat ze zegt. Zo kan uit de bestreden beslissing niet worden afgeleid dat ter vervulling van de voorwaarde van een *“geldig identiteitsdocument”* zoals voorzien in artikel 40ter, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet *“hoe dan ook”* enkel een geldig paspoort kan worden overgemaakt. Verweerder doet niet meer en niet minder dan op grond van de door verzoeker overgemaakte kopie van een paspoort van de Russische Federatie, dat geldig was van 6 augustus 2010 tot 6 augustus 2015, vast te stellen dat een *“geldig paspoort ontbreekt”*. Verzoeker kan daarom niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder voorwaarden toevoegt aan de Vreemdelingenwet door enkel een geldig paspoort te beschouwen als een geldig identiteitsdocument en dus de overlegging van het eerst vermelde document verplicht zou eisen.

3.10. Artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grond-gebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingen-besluit) luidt als volgt:

“§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden “ Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ”, die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult."

§ 3 Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. [...]"

3.10.1. Verzoeker verwijst naar artikel 52, §2, 2°, van het Vreemdelingenbesluit maar dit doet niet ter zake. Immers stelt de bestreden beslissing nergens dat hij bepaalde documenten ten gronde niet heeft overgemaakt, zijnde *"de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult."*

3.10.2. Voor wat betreft de toepassing van artikel 52, §2, 1° van het Vreemdelingenbesluit: deze bepaling moet (enkel) samen gelezen worden met artikel 40ter, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet dat zoals gezegd specifiek voor ouders van minderjarige Belgen duidelijk de voorwaarde van een geldig identiteitsdocument oplegt. Immers kan een bepaling van een koninklijk besluit geen afbreuk doen aan een duidelijke wettelijke voorwaarde. De samenlezing houdt dus in dat verzoeker een geldig identiteits-document moet overmaken en dat als verzoeker dit niet doet binnen de drie maanden na de vestigings-aanvraag, hij *"niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt"*, waardoor verweerder de aanvraag op grond van artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit weigert door middel van een bijlage 20, quod in casu. De door verzoeker overgemaakte kopie van een paspoort van de Russische Federatie, dat geldig was van 6 augustus 2010 tot 6 augustus 2015, is duidelijk geen geldig paspoort en dus geen geldig identiteitsdocument en verweerder vermag dat wel degelijk vast te stellen in een bijlage 20. Voor zover artikel 52, §2, 1° van het Vreemdelingenbesluit iets anders zegt of leidt tot iets anders dan het gestelde in artikel 40ter, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet moet dit buiten toepassing verklaard worden op grond van artikel 159 van de Grondwet (cf. RvS 12 december 2023, nr. 258.197).

3.10.3. Verzoeker kan dus dan ook niet dienstig via artikel 52, §2, 1° van het Vreemdelingenbesluit verwijzen naar artikel 41 van de Vreemdelingenwet - dat bovendien betrekking heeft op familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40bis, § 2 van deze wet, die geen burger van de Unie zijn,- noch naar artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit dat betrekking heeft op dezelfde familieleden. Er is een duidelijke specifieke wettelijke voorwaarde voor ouders van minderjarige Belgen en hieraan kunnen allerhande kruisverwijzingen naar andere wettelijke en reglementaire bepalingen via artikel 52, §2, 1° van het Vreemdelingenbesluit geen afbreuk aan doen.

3.11. Verzoeker verwijst voorts naar de niet-terugleidingsclausule zoals bedoeld in punt 1.10 en naar het feit dat hij vader is van Belgische minderjarige kinderen, maar hij legt niet uit en de Raad ziet niet in waarom dit verzoeker vrijstelt van de voorwaarde om een geldig identiteitsdocument voor te leggen, zoals voorzien artikel 40ter, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet. De niet-terugleidingsclausule houdt niet meer in dan dat verzoeker niet mag worden teruggeleid naar de Russische Federatie. De bestreden beslissing legt zulks niet op en kan hiermee dan ook niet in strijd zijn.

3.12. Verzoeker beroept zich tevergeefs op stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift. Dit stuk betreft een e-mailbericht uitgaande van nietbelgen@brugge.be gericht aan de echtgenote van verzoeker. Het dateert van 5 mei 2020. Hierin wordt onder meer meegedeeld, *"Als het niet mogelijk is om een nieuw paspoort aan te vragen voor meneer, dan zullen we dat niet meer vragen."* Vooreerst is dit een stuk dat geen betrekking heeft op verzoekers derde aanvraag tot gezinshereniging. Verweerder stelt in dit verband terecht in zijn nota, met verwijzing naar de zin *"Nu is het gewoon afwachten tot 23/10/2020 tot er een beslissing van Brussel komt"*, dat het *"aldus over een compleet andere aanvraag [gaat] dan de aanvraag waar het in deze procedure over gaan zijnde de aanvraag tot gezinshereniging van 7 december 2021"*. Verder is de bestreden beslissing getroffen door de gemachtigde ambtenaar van de stad Oostende. De Raad ziet niet in waarom de stad Oostende zou zijn gebonden door een e-mailbericht waarvan de afzender *"brugge.be"* vermeldt. Voorts is het niet aan een beambte van de stad Brugge om een vrijstelling te verlenen aan een wettelijke voorwaarde. Het vertrouwensbeginsel waarop verzoeker zich in dit verband beroept, kan geen afbreuk doen aan een duidelijke wettelijke voorwaarde. Ten slotte blijkt nergens uit – en verzoeker houdt zulks ook niet voor – dat hij zich bij het indienen van de derde aanvraag beriep op overmacht waardoor hij geen geldig

identiteitsdocument kon overmaken. Verzoeker kan niet verwachten dat verweerder dit ambtshalve voor hem gaat invullen.

3.13. Verzoeker voert verder een lang theoretisch betoog over artikel 8 van het EVRM, artikel 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 3.1. van het verdrag inzake de rechten van het kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991. Kernpunt is dat hij een motivering verwacht in de bestreden beslissing aangaande de voormelde bepalingen. Daargelaten de vraag naar de directe werking van sommige voormelde bepalingen op onderhavig geval, gaat verzoeker er volledig aan voorbij dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Ze brengt dus geen enkele scheiding teweeg tussen verzoeker en zijn gezin, waaronder zijn minderjarige kinderen. Een motivering in het licht van voormelde bepalingen is dan ook niet vereist, noch kan de bestreden beslissing hiermee in strijd zijn.

3.14. Een laatste kernpunt van verzoekers betoog is dat de bestreden beslissing strijdig is met het Unierecht, meer bepaald met artikel 20 VWEU. Hij is van oordeel dat dit zich verzet tegen praktijken die zouden inhouden en/of toelaten dat een nationale autoriteit gezinshereniging van de hand zou wijzen op grond van louter en alleen maar interne formaliteiten zonder daartoe op zijn minst in het licht van het Unierecht de afhankelijkheidsrelaties na te gaan, te onderzoeken, te beoordelen en te motiveren.

3.15. Er dient in deze te worden verwezen naar relevante rechtspraak van het Hof van Justitie die een eenvormige uitlegging geeft aan artikel 20 VWEU. De lidstaten, inclusief nationale rechters, zijn er immers toe gehouden om hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

3.16. Het past in dit verband dus om te wijzen op de uitgangspunten zoals neergelegd in het arrest van het Hof van Justitie van 5 mei 2022 in de gevoegde zaken C-451/19 en C-532/19:

“43. In de eerste plaats dient te worden benadrukt dat het Unierecht in beginsel niet van toepassing is op een verzoek om gezinshereniging van een derdelander met een gezinslid dat onderdaan van een lidstaat is en nooit gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer, en dus in beginsel niet in de weg staat aan een regeling van een lidstaat op grond waarvan een dergelijke gezinshereniging afhankelijk wordt gesteld van een voorwaarde inzake voldoende middelen zoals beschreven in het vorige punt [arrest van 27 februari 2020, Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real (Echtgenoot van een burger van de Unie), C-836/18, EU:C:2020:119, punt 33].

44 In de tweede plaats dient echter te worden opgemerkt dat het stelselmatig en zonder enige uitzondering opleggen van een dergelijke voorwaarde kan leiden tot schending van het afgeleide verblijfsrecht dat krachtens artikel 20 VWEU in zeer bijzondere situaties moet worden toegekend aan de derdelander die familielid is van een Unieburger [arrest van 27 februari 2020, Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real (Echtgenoot van een burger van de Unie), C-836/18, EU:C:2020:119, punt 34].

45 Er bestaan immers zeer bijzondere situaties waarin ondanks het feit dat het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is en dat de betrokken Unieburger geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer, niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familielid is van die Unieburger, omdat aan het burgerschap van de Unie elk nuttig effect zou worden ontnomen indien die burger ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, genooddaakt zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, waardoor hij het effectieve genot van de belangrijkste aan zijn status van Unieburger ontleende rechten zou verliezen [arresten van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C-34/09, EU:C:2011:124, punten 42-44, en 27 februari 2020, Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real (Echtgenoot van een burger van de Unie), C-836/18, EU:C:2020:119, punt 39].

46 De weigering om aan een derdelander een verblijfsrecht toe te kennen kan echter alleen afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie indien er tussen die derdelander en de Unieburger, die een lid is van zijn familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze ertoe zou leiden dat laatstgenoemde gedwongen is de betrokken derdelander te vergezellen en het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten [arresten van 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 52, en 27 februari 2020, Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real (Echtgenoot van een burger van de Unie), C-836/18, EU:C:2020:119, punt 40].

47 Hieruit volgt dat een derdelander alleen aanspraak kan maken op een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU indien zowel deze derdelander als de Unieburger, die een familielid is, gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten wanneer geen dergelijk verblijfsrecht wordt toegekend.

Derhalve kan de toekenning van een dergelijk afgeleid verblijfsrecht slechts worden overwogen wanneer de derdelander die familielid van een Unieburger is, niet voldoet aan de voorwaarden om op grond van andere bepalingen – met name de nationale regels inzake gezinshereniging – een verblijfsrecht te krijgen in de lidstaat waarvan deze burger een onderdaan is [arrest van 27 februari 2020, Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real (Echtgenoot van een burger van de Unie), C-836/18, EU:C:2020:119, punt 41].

48 Zodra vaststaat dat noch krachtens het nationale recht noch krachtens het afgeleide Unierecht een verblijfsrecht kan worden toegekend aan de derdelander die familielid van een Unieburger is, heeft het bestaan van een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen beiden dat de Unieburger zich genoopt zou zien het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten indien zijn familielid-derdelander van het grondgebied wordt verwijderd, tot gevolg dat artikel 20 VWEU de betrokken lidstaat in beginsel verplicht om de derdelander een afgeleid verblijfsrecht te verlenen [arrest van 27 februari 2020, Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real (Echtgenoot van een burger van de Unie), C-836/18, EU:C:2020:119, punt 42].”

3.17. De Raad dient echter op te merken dat er zich te dezen geen risico voordoet dat verzoekers minderjarige Belgische kinderen zich genoopt zouden zien het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten indien verzoeker als familielid-derdelander van het grondgebied wordt verwijderd. Er is immers een niet-terugleidingsclausule van toepassing op verzoeker waaraan hij zelf ettelijke malen herinnert in het verzoekschrift. De bestreden beslissing gaat ook niet gepaard met een terugkeerbesluit. Verzoeker bevindt zich met andere woorden niet in de zeer bijzondere situatie waarin, ondanks het feit dat het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is en dat de betrokken Unieburger geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer, niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familielid is van die Unieburger, omdat aan het burgerschap van de Unie elk nuttig effect zou worden ontnomen indien die burger, ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, zou zijn genoodzaakt het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, waardoor hij het effectieve genot van de belangrijkste aan zijn status van Unieburger ontleende rechten zou verliezen. In deze omstandigheden kan er dan ook geen verwachting zijn dat verweerder diende na te gaan of er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en zijn minderjarige Belgische kinderen in de zin van artikel 20 van het VWEU en hierover diende te motiveren.

3.18. De Raad ziet niet in en verzoeker legt ook niet concreet uit hoe de bestreden beslissing die artikel 40ter van de Vreemdelingenwet toepast, een inbreuk vormt op artikel 159 van de Grondwet samen gelezen met artikel 20 van het VWEU. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.19. Het verzoekschrift geeft ten slotte blijk van frustratie en onbegrip voor de bestreden beslissing alsook voor het standpunt neergelegd in de nota van verweerder, maar dit kan afbreuk doen aan al het voormelde en toont niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of disproportioneel getroffen werd in het licht van de toepasselijke bepalingen van de Vreemdelingenwet, het Vreemdelingenbesluit, artikel 20 van het VWEU en artikel 8 van het EVRM m.i.v. het hoger belang van het kind.

Het enig middel is derhalve, voor zover onvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA